

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ Nr. 4828
Ședința publică de la 05 Octombrie 2022
Tribunalul constituit din:
Președinte: Alexandru Marian Stătescu
Grefier: Roxana Alexandra Nedelcu

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul **COLTUC MARIUS VICENȚIU** și pe pârâții **UNIUNEA NAȚIONALĂ A BARORUILOR DIN ROMÂNIA** și **BAROUL BUCUREȘTI**, având ca obiect **refuz soluționare cerere dec. nr. 1008/02.09.2020**.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27.09.2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta, când instanța având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 04.10.2022 și pentru azi, 05.10.2022, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalul București la 21.09.2020, reclamantul Coltuc Marius-Vicentiu, în contradictoriu cu pârâții Uniunea Barourilor din București și Baroul București, a solicitat instanței de judecată ca prin hotărârea ce o va pronunța să constate refuzul nejustificat de soluționare a plângerii prealabile în termenul legal de 30 de zile formulate împotriva Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008/02.06.2020, înregistrata la parata UNBR, la data de 19.06.2020.

În ceea ce privește fondul cauzei, a solicitat anularea Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008/02.06.2020 ca netemeinică și nelegală; să se constate faptul ca Baroul București prin Decizia nr. 1008/02.06.2020, a făcut exces de autoritate, aplicându-i-se un tratament discriminatoriu în raport cu alți membri ai Baroului București, și pe cale de consecință să se dispună anularea Deciziei 1008/02.06.2020 și obligarea paratului Baroul București la reînscierea reclamantului în Tabloul avocaților Baroului București fără drept de exercitare a profesiei de avocat, cu menținerea deciziei de suspendare.

În fapt a arătat că la data de 05.03.2020 a rămas definitivă Sentința penală nr 138/F/23.07.2019, pronunțată de CAB, prin care i s-a aplicat pedeapsa închisorii la 2 ani închisoare cu suspendare. În baza art. 45 alin. 3 lit. a Cod penal rap. la art.66, 67 Cod penal se aplica pedeapsa complementară de 2 ani a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, inclusiv dreptul de a exercita profesia de avocat, începând cu data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

La data de 28.02.2020 s-a adresat Consiliului Baroului cererea nr. 2324/C, prin care a solicitat suspendarea pe perioada nedeterminată din profesie(suspendare la cerere pentru a nu aduce atingere profesiei).

La data de 03.03.2020 a fost emisa Decizia Baroului Bucuresti nr. 572/03.03.2020, iar începând cu 05.03.2020 este suspendat din profesie.

Prin adresa nr. 5340/2/28.05.2020, i s-a solicitat sa formuleze un punct de vedere cu privire la intervenirea nedemnității profesionale, în vederea aplicării dispozițiilor art. 14. Lit. a și lit. C din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicata, cu modificările și completările ulterioare, pana cel târziu la data de 02.06.2020.

La data de 28.05.2020 a comunicat punctul de vedere scris cu privire la situația sa juridică.

La data de 12.06.2020, prin Decizia nr. 1008/02.06.2020 Baroului București a fost constatata nedemnitata, încetarea calității de avocat a acestuia, excluderea din profesia de avocat, radierea din Tabloul Avocaților Baroului Bucuresti.

La data de 19.06.2020, a înregistrat plângerea prealabila cu nr. 92-CS-2020, plângere care pana în prezent nu a fost soluționată.

În continuare a solicitat instanței să constate că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 11 din legea 554/2004 privind contestarea actelor administrative.

În ceea ce privește lipsa motivării sau motivarea nelegală a arătat următoarele:

Principiul motivării actelor administrative, referitor la necesitatea motivării în fapt și în drept, într-o măsură suficientă și de natură a permite mai apoi exercitarea neîngrădită a controlului judiciar al instanței de judecată, a fost statuat cu valoare de principiu de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Din practica constantă a instanței supreme rezultă faptul că puterea discreționară conferită unei autorități nu poate fi privită, într-un stat de drept, ca o putere absolută și fără limite, căci exercitarea dreptului de apreciere prin încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor prevăzute de Constituție ori de lege, constituie exces de putere, în contextul în care Constituția României prevede în art. 31 alin, 2 obligația autorităților de a asigura informarea corectă a persoanei vizate de actul juridic individual, prin urmare, orice decizie de natură a produce efecte privind drepturile și libertățile fundamentale trebuie motivată nu doar din perspectiva competenței de a emite acel act, ci și din perspectiva posibilității persoanei și a societății de a aprecia asupra legalității măsurii, respectiv asupra respectării granițelor dintre puterea discreționară și arbitrar, fiindcă a accepta teza potrivit căreia autoritatea nu trebuie să-și motiveze deciziile echivalează cu golirea de conținut a esenței democrației și a statului de drept bazat pe principiul legalității. Cu alte cuvinte, în condițiile în care autoritățile (Consiliul Baroului București) sunt obligate să asigure informarea corectă a persoanei vizate asupra problemelor de interes personal ale acestora și în condițiile în care deciziile acestor autorități sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, nu se poate susține că este permisă absența motivării explicite a actului administrativ atacat.

În lipsa motivării explicite a actului administrativ, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecătorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură și absența acestei motivări favorizează emiterea unor acte administrative abuzive, de vreme ce absența motivării lipsește de orice eficiență controlul judecătoresc al actelor administrative, prin urmare motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea reprezintă o condiție de

legalitate externă a actului, care face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, iar obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului și în raționamentul acesta, motivarea urmărește o dublă finalitate: îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparentă în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul

este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; desigur ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său.

Așadar, a motiva implică a face cunoscute cu claritate elementele de fapt și de drept care permit înțelegerea și aprecierea legalității sale, iar importanta acestei exigente depinde în mod considerabil de natura actului, de contextul juridic în care el intervine, precum și de interesele pe care destinatarii actului ar putea să le aibă în primirea acestor explicații și deci motivarea trebuie să permită judecătorului să exercite un control asupra elementelor de fapt și de drept care au servit drept bază de exercitare a puterii de apreciere, deci trebuie realizată într-un mod suficient de detaliat, prin indicarea în speța de față a motivelor pentru care autoritatea emitentă a ajuns la concluzia necesității emiterii deciziei ca act administrativ, cu alte cuvinte, motivarea trebuia să fie efectivă, respectiv completă, precisă și circumstanțială.

De altfel, și în jurisprudența comunitară s-a reținut că motivarea trebuie să fie adecvată actului emis și trebuie să prezinte de o manieră clară și neechivocă algoritmul urmat de instituția care a adoptat măsura atacată, astfel încât să li se permită persoanelor vizate să stabilească motivarea măsurilor și, de asemenea, să permită curților comunitare competente să efectueze revizuirea actului (cauza C - 367/1995) și astfel cum a decis Curtea Europeană de Justiție, amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz, o motivare insuficientă sau greșită este considerată a fi echivalentă cu o lipsă a motivării actelor, mai mult decât atât, insuficiența motivării sau nemotivarea atrage nulitatea sau nevalabilitatea actelor comunitare (cauza C - 41/1969) și o detaliere a motivelor este necesară și atunci când instituția emitentă dispune de o largă putere de apreciere, căci motivarea conferă actului transparentă, particularii putând verifica dacă actul este corect fundamentat și, în același timp, permite exercitarea de către curte a controlului jurisdicțional (cauza C - 509/1993).

Astfel, în privința motivării unui act administrativ, a solicitat instanței să observe că aceasta are două laturi esențiale, respectiv indicarea textelor legale aplicabile situației date, precum și indicarea împrejurărilor de fapt pe baza cărora s-a reținut aplicabilitatea acelor texte legale. Prin urmare, ca o regulă generală, că actele administrative individuale trebuie motivate, în contextul în care motivarea constituie o garanție contra arbitrariului și numai aceasta face posibilă exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

Prin urmare a solicitat instanței să constate ca obligația autorității emitente de a motiva actul administrativ constituie o garanție contra arbitrariului și se impune mai ales în cazul actelor prin care se suprimă drepturi sau situații juridice individuale, cum este cazul în speță.

În condițiile în care pentru situația de fapt în care acesta se află, respectiv interdicția de a exercita profesia de avocat pentru o perioadă de doi ani, actul administrativ individual contestat- Decizia 1008/2.06.2020, nu face nicio mențiune cu privire la motivele care au condus la neaplicare prevederilor art. 27 alin 1 lit. b din Legea 51/1995, cu atât mai mult cu cat motivarea lapidara " Ținând cont de faptul ca faptele săvârșite de domnul Coltuc Marius Vicentiu au legătura cu exercitarea profesiei de avocat fac referire la condiții pe care legea nu le prevede, nefiind astfel respectate prevederile Deciziei Curții Constituționale nr 225/04.04.2017 raportat la situația acestuia, apreciază ca Decizia contestată nu îndeplinește condiția motivării.

Sub aspectul nerespectării exigentei de a fi motivate actele contestate, se poate observa ca Decizia 1008/2020 a Baroului București cuprinde o motivare sumară care reproduce cazul de nedemnitate reglementat de art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995, însă

nu este în măsură să justifice soluția aleasă de pârâțul Baroul București, în condițiile în care nu sunt prezentate argumentele care l-au determinat pe pârât să aprecieze că în speța este aplicabilă sancțiunea prevăzută de alin a în defavoarea alin c din Legea 51/1995, astfel după cum i s-a și solicitat să își expună punctul de vedere prin adresa transmisă anterior adoptării Deciziei de către Baroul București.

În acest context constatările din Decizia 10081/2020 a Baroului București nu răspund cerinței motivării și întrucât obligația motivării actului administrativ reprezintă o cerință de legalitate se impune anularea acesteia.

Referitor la aplicare art. 14. lit. a din Legea 51/1995 republicată la data de la 11.03.2019, a arătat următoarele:

La data de 22.06.2017 CCR prin Decizia nr 225/2017 a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Rebegea în Dosarul nr. 5.864/2/2015 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că sintagma "de natură să aducă atingere prestigiului profesiei" de avocat din cuprinsul art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, este neconstituțională.

Prin considerentul 18 al acestei Decizii, Curtea a reținut ca acest prim caz de nedemnitare presupune împlinirea cumulativă, a următoarelor condiții: condamnarea, în mod definitiv, prin hotărâre judecătorească, la pedeapsa cu închisoarea (legea nu face deosebire între condamnarea la închisoare cu executare sau cu suspendare); infracțiunea pentru care s-a pronunțat condamnarea să fi fost săvârșită cu intenție; infracțiunea să aducă atingere prestigiului profesiei.

Aceeași Curte la considerentul 20 observă că, în prezent, legea nu stabilește sfera infracțiunilor care afectează/nu afectează prestigiul profesiei de avocat, constatarea stării de nedemnitare în care se află avocatul și, implicit, încetarea calității sale profesionale realizându-se, de la caz la caz, de către structura profesională competentă. Mai mult, decizia adoptată nu este întemeiată pe criterii obiective, rezonabile și concrete ci pe aprecieri subiective care pot varia de la o structură profesională teritorială la alta.

Potrivit considerentului 23, Curtea constată că legiuitorul are competența de a reglementa atât condițiile pentru exercitarea unor profesii, cât și de a stabili cazurile de încetare a acestora. În exercitarea actului de legiferare însă, așa cum a reținut Curtea și prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, legiuitorului îi revine obligația ca, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii.

Prin urmare, Curtea consideră că revine legiuitorului sarcina de a conferi norme legale criticate un conținut normativ edificator și de a stabili un cadru legislativ coerent și lipsit de echivoc cu privire la condițiile concrete în care intervine încetarea calității de avocat, prin excluderea din profesie, ca urmare a incidentei cazului de nedemnitare prevăzut de art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995, republicată.

UNBR nu numai că nu și-a îndeplinit această obligație în cele 45 de zile ce au urmat publicării Deciziei nr 225/2017 în Monitorul Oficial însă, mai mult decât atât, deși la data de 11.03.2019, republica Legea 51/1995 nici măcar nu actualizează textul, în acord cu prevederile Deciziei, acesta fiind publicat în aceeași formă, inclusiv cu sintagma a cărei neconstituționalitate a fost declarată, deși putea și era obligat să aducă textul legal declarat neconstituțional în acord cu prevederile Deciziei Curții Constituționale.

Prin prisma acestor considerente, apreciază că nici art. 27 lit. d al Legii 51/1995 nu poate fi pus în aplicare în condițiile în care aceasta este o normă de trimitere ce trebuie privită din prisma efectelor declarării neconstituționale a sintagmei "de natura a aduce

atingere prestigiului profesiei' de avocat din cuprinsul art. 14 lit. a al aceluiași act normativ, conform considerentelor aceleiași decizii CCR.

Pentru aceste considerente, în condițiile în care îndeplinirea acestor condiții, în declararea nedemnității, este necesar a fi îndeplinite cumulativ, apreciază ca întreg articolul 14 lit. 1 din Legea 51/1995 a devenit inaplicabil.

Mai mult decât atât, motivarea constatării cazului de nedemnitate prin efectuarea unei legături între fapta săvârșită și exercitarea profesiei de avocat, este în fapt o forma de aplicare în continuare a sintagmei neconstituționale "de natura a aduce atingere prestigiului profesiei' fapt nelegal.

Totodată apreciază ca în emiterea deciziei Consiliul Baroului București avea obligația de a expune motivele pentru care aplicarea art. 14. Lit. c din Legea 51/1995 republicată la data de la 11.03.2019, nu s-a făcut precum și motivele pentru care nu s-a adoptat decizia de a i se aplica sancțiunea prevăzută de art. 27 lit. b. ca norma de aplicare a art. 14 lit. c

A mai arătat faptul că, calitatea de avocat este suspendată:

a) în caz de incompatibilitate, pe durata existenței acestei stări;

b) pe perioada interdicției de a profesa, dispusă prin hotărâre

Judecătorească sau disciplinară;

c) în caz de neplată totală sau parțială a taxelor și a contribuțiilor profesionale către barou, către U.N.B.R. și către sistemul propriu de asigurări sociale, timp de 3 luni de la scadenta acestora și până la lichidarea integrală a datoriilor;

d) la cererea scrisă a avocatului.

Atât timp cât prin Sentința Penală s-a stabilit ca interdicția de a exercita profesia de avocat se aplica pe o perioadă de doi ani de la data de 05.03.2020, iar o astfel de situație de fapt este în mod expres regăsită în textele de lege menționate, apreciază ca intenția legiuitorului a fost aceea ca interdicția exercitării profesiei să aibă un caracter temporar „pe perioada interdicției de a profesa, dispusă prin hotărâre judecătorească sau disciplinară”, neputând fi dat un alt sens decât acesta.

Pe cale de consecință se impune să admită critica de nelegalitate și, pe cale de consecință, să dispună anularea actului contestat și pentru nemotivare și pentru nelegalitate.

În ceea ce privește nerespectarea procedurii administrative în emiterea actului administrative individual contestat procedura prevăzută de art. 26 din Statutul Profesiei de avocat.

Potrivit art. 26.2 din Statutul profesiei de avocat, Consiliul Baroului București, la momentul verificării cazului de nedemnitate avea obligația de a respecta procedura aprobată, lucru pe care nu l-a făcut cu prejudicierea acestuia:

Nu a fost convocat de către Consiliul Baroului în vederea ascultării, potrivit art. 26 ind 2 alin 5;

Analizarea cazului de nedemnitate nu a fost efectuată în termenul de 15 zile menționat la art. 26 alin 4 din Statut.

În cuprinsul Deciziei 1008/2020 nu se fac mențiuni cu privire la existența referatului consilierului raportor și concluziile acestui referat.

În ceea ce privește nerespectarea condițiilor de forma ale actului administrativ:

Actul nu face mențiuni cu privire la modalitatea de contestare și termenul de contestare;

Actul nu face mențiuni cu privire la modalitatea de convocare a ședinței Consiliului Baroului București;

Actul nu face mențiuni cu privire la prezenta membrilor și votul exprimat pentru a se putea verifica legalitatea adoptării deciziei.

Nu menționează actele administrative care au stat la baza adoptării deciziei, acte menționate I art. 26 indic 2 din Statutul profesiei de avocat

A mai invocat aplicarea în mod discriminatoriu a art. 14 din Legea 51/1995 de către Consiliul Baroului Bucuresti, diferențele de tratament fiind de natura a conduce la un tratament juridic diferit pentru situații similare.

Astfel, în condițiile în care condiția aducerii atingere profesiei de avocat a fost declarata neconstituționala singurele criterii legale care pot fi avut in vedere la constatarea nedemnității sunt:

cel condamnat definitiv printr-o hotărâre judecătoreasca la pedeapsa cu închisoarea pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate.

În aceste condiții este de notorietate cazul domnului avocat Remus Borza care nu doar că se afla într-o situație juridică similara a acestuia dar acesta a și declarat în mod public faptul ca Baroul Bucuresti a stat în pasivitate astfel că la acest moment ar fi deja îndeplinit termenul de supraveghere iar pedeapsa aplicata acestuia considerată ca executată.

Ori în situații similare (infracțiune săvârșită cu intenție, pentru care s-a aplicat pedeapsa închisorii cu suspendare), Consiliul Baroului Bucuresti nu poate aplica în mod discreționar legea chiar daca cazul de nedemnitare se apreciază de la caz la caz, totuși trebuie sa existe criterii obiective astfel încât sa nu facă o aplicare arbitrara a legii cu încălcarea drepturilor si libertăților persoanelor ținând cont de faptul că limitele dreptului de apreciere din partea administrației sunt date tocmai de drepturilor cetățenilor, prevăzute de Constituție și de lege.

Prin urmare, a solicitat să se analizeze această plângere prealabila și sub aspectul aplicării sancțiunii nedemnității în mod discriminatoriu de către Consiliul Baroului Bucuresti

Astfel în mod public avocatul Remus Borza declara în presa „ După ce Curtea de Apel m-a achitat, ÎCCJ a dispus condamnarea mea fără să administreze nicio probă, contrar normelor de procedură penală. Hotărârea de achitare pronunțată de CAB s-a dat în baza administrării unui probatoriu complex, care a cuprins inclusiv adresă de la Comisia Europeană, ANI, UNPIR și Ministerul Justiție, din care rezulta că nu există incompatibilitate în exercitarea simultană a calității de administrator judiciar și avocat pentru același debitor. Acesta este și motivul pentru care, și azi, la cinci ani de la condamnare, rămân primul și singurul avocat, primul și singurul practician de insolvență condamnat în România pentru conflict de interese.

În continuare a solicitat instanței să constate că din înscrisurile depuse la dosar și cazul menționat de reclamant, a solicitat instanței să observe că prevederile art. 14 lit. a din legea nr. 51/1995 nu au fost interpretate uniform de către pârâțul Baroul București, acesta apreciind în cazul altor persoane că infracțiunile săvârșite de acestea, cu intenție și pentru care s-a pronunțat o condamnarea definitivă cu pedeapsa închisorii nu aduc atingere prestigiului profesiei, iar aceste divergente de interpretare au creat un tratament juridic diferit în cazul unor situații similare.

Deși cazul de nedemnitare se apreciază de la caz la caz, doar pe baza criteriilor actuale ale legii, totuși pârâții trebui să aibă la bază temeieri obiective, astfel încât să nu facă o aplicare arbitrară a legii cu încălcarea drepturilor și libertăților persoanelor ținând cont de faptul că limitele dreptului de apreciere din partea administrației publice sunt date tocmai de limitele drepturilor cetățenilor, prevăzute de Constituție și de lege.

În condițiile în care situația premisă a normei legale, respectiv cea a comiterii unei fapte penale intenționate pentru care s-a dispus condamnarea cu pedeapsa închisorii, era îndeplinită de ambele persoanele în cauză, este evident ca paratul Baroul București a aplicat legea in mod discriminatoriu.

În acest context, la emiterea Deciziei 1008/2020, pârâtul BB a aplicat prevederile art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 într-o manieră neclară, imprevizibilă și cu încălcarea principiului egalității în fața legii, creându-i reclamantului o situație discriminatorie în raport de alte persoane aflate în situații comparabile.

Prin urmare pârâtul a acționat cu exces de putere prin vătămarea dreptul reclamantului de a exercita profesia de avocat, fiind încălcat criteriul proporționalității între interesul public al asigurării garanției moralității și probității profesionale pentru membrii baroului și interesul privat și legitim al reclamantului care privește asigurarea dreptului la muncă.

Totodată a solicitat instanței să aibă în vedere că prin aplicarea acestei sancțiuni de natura disciplinară, cu o durată mai mare decât cea stabilită prin Sentința Penală, se face în fapt o încălcare a principiului non bis in idem.

Situația de fapt valorificată de către pârâtul Baroul BUCUREȘTI este aceeași ca și cea din sentința penală de condamnare, aplicând o pedeapsă mai mare ca durată decât cea aplicată de către instanța de judecată. Apreciază ca nu se poate susține că pârâtul Baroul București s-a limitat doar la a constata o situație de nedemnitate, aplicând astfel legea, deoarece însăși legea prevede două sancțiuni pe de o parte excluderea iar, în situația existenței unei hotărâri de interdicție de a exercita profesia de avocat, suspendarea pe perioada stabilită prin hotărârea judecătorească. Prin urmare, a susține că paratul Baroul București doar a aplicat o sancțiune administrativă înseamnă cu a lipsi de eficiența juridică sancțiunea prevăzută de art. 14 lit. c din Legea 51/1995.

În continuare a invocat DECIZIA CEDO „CHINTA VS.ROMANIA” - secția a patra, CEDO, NR. 59730/18 Florentina CHIRIȚĂ împotriva României, introdusă pe 5 decembrie 2018 și comunicată la 3 aprilie 2020 și publicată la 25 mai 2020

De asemenea apreciază ca aplicarea a doua sancțiuni pentru aceeași faptă, ar genera o încălcare a principiului non bis in idem, a art. 6 C.P.P, a prevederilor art. 4 din Protocolul 7 CEDO și art. 50 din Carta. Cele două proceduri vizează în mod evident aceeași fapta, pedeapsa stabilită prin Sentința penală de către instanța de judecată ajunge să nu fie avută în vedere, prin aplicarea acestei sancțiuni ajungându-se la o sarcină excesivă pentru acesta. Recomandarea R (2000) 21 a Consiliului de Miniștri cu privire la libertatea de exercitare a profesiei de avocat, stabilește ca în aplicarea sancțiunilor trebuie să fie avut în vedere principiul proporționalității, ori în acest caz, prin aplicarea pedepsei, fata de circumstanțele concrete ale cauzei și de sancțiunea temporară aplicată prin sentința penală, extinderea sancțiunii prin aplicarea unei sancțiuni cu caracter permanent, conduce la aplicarea unei sancțiuni excesive, ca o a doua sancțiune, pentru aceeași fapta penală. În acest sens a invocat Cauza Kbanov v Rusia C 8921/05 și Cauza Nmazov c Azerbaijan C 74354/13, considerentul 50.

Totodată a invocat încălcarea art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, apreciind ca a fost depozitat de un ”bun” în sens' cedo și de "speranța legitimă" noțiune autonomă în sens CEDO. Jurisprudența CEDO a statuat ca un reclamant poate invoca încălcarea art. 1 din Protocolul nr 1 în măsura în care deciziile pe care le critica se refera la ”bunurile ,, sale . Noțiunea de bunuri poate acoperi atât bunurile actuale cat și valorile patrimoniale, înțelegându-se prin aceasta creanțele în virtutea cărora reclamantul poate pretinde ca are cel puțin spetața legitimă de a obține exercițiul efectiv al acestui drept.

În ceea ce privește noțiunea de speranță legitimă, fiind vorba de un interes patrimonial care aparține categoriei juridice de creanță, el poate fi privit ca valoare patrimonială susceptibilă de art. 1 din Protocolul nr 1 în măsura în care are o bază suficientă în dreptul intern, respectiv atunci când existența sa este confirmată printr-o jurisprudență clară și concordantă a instanțelor naționale (Cauza A și alții c României ,

par 137). Având în vedere comportamentul pârâților în raport cu alți avocați, pot susține că așteptările de a relua exercitarea profesiei de avocat, după suspendare, aceasta fiind unica sursă de subzistență a acestuia, au avut o bază suficientă în dreptul intern.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 58, art. 61 lit. q din Legea 51/1995, art. 26 și urm din Statutul profesiei de avocat, art. 117 din Legea 554/2004, art. 14 litera a și c din Legea 51/1995

În probațiune s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La data de 19.11.2020, pârâțul **BAROUL BUCUREȘTI** a formulat **întâmpinare**, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât Decizia nr. 1008/02.06.2020 emisă de Consiliul Baroului București este temeinică și legală, fiind luată în concordanță cu prevederile legale și față de toate persoanele aflate în aceeași situație, în mod similar, ca reclamantul; respingerea capătului de cerere privind reînscrisura reclamantului în Tabloul avocaților, fără drept de exercitare a profesiei, și menținerea deciziei de suspendare ca neîntemeiată, întrucât acest capăt subsidiar urmează soarta capătului principal, iar prin respingerea capătului principal urmează să se respingă și capătul subsidiar, potrivit principiului că subsidiarul urmează soarta capătului principal. De asemenea a solicitat și cheltuieli de judecată.

În continuare a invocat excepția necompetenței materiale a Tribunalului București, cu privire la primul capăt de cerere privind constatarea refuzului nejustificat de soluționarea plângerii prealabile în termen de 30 de zile formulate împotriva Deciziei nr. 1008/02.06.2020 emisă de Consiliul Baroului București și înregistrate la UNBR în data de 19.06.2020, având în vedere că în calitate de pârâtă figurează și Uniunea Națională a Barourilor din România, motiv pentru care consideră că fiind o instituție centrală, care ființează la nivelul întregii țări, competența materială aparține Curții de Apel București și nu Tribunalului București.

Astfel, potrivit art. 10 din Legea nr. 554/2004 care prevede că în litigiile care privesc acte emise de autorități centrale la nivelul întregii țări și nu locale, ceea ce este cazul în prezenta speță, în ceea ce privește doar primul capăt de cerere, competența materială aparține Curții de Apel București, motiv pe care solicită declinarea competenței către Curtea de Apel București, Secția Contencios Administrativ și Fiscal cu privire la primul capăt de cerere.

În fapt, prin sentința penală nr. 138F din 23.07.2019 a Curții de Apel București, Secția I Penală, reclamantul Colțuc Marius Vicențiu a fost condamnat la 2 ani închisoare, pedeapsă suspendată sub supraveghere cu un termen de încercare de 3 ani și pedeapsa complementară de a exercita profesia de avocat de care s-a folosit în săvârșirea infracțiunii, pe o perioadă de 2 ani.

De asemenea a precizat că sentința penală nr. 138F din 23.07.2019 a Curții de Apel București, Secția I Penală a rămas definitivă la data de 05.03.2020, prin decizia penală nr. 72 A/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală.

Anterior, rămânerii definitive a deciziei penale de condamnare pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, reclamantul a solicitat suspendarea din profesia de avocat pe o perioadă nedeterminată, cerere care a fost soluționată prin Decizia nr. 572 din 03.03.2020 a Consiliului Baroului București.

Prin Decizia nr. 1008/02.06.2020 emisă de Consiliul Baroului București sa dispus excluderea reclamantului din profesia de avocat ca urma a constatării nedemnității reclamantului, în baza condamnării suferite de reclamant care era condamnat penal pentru săvârșirea unor infracțiuni care aveau legătură cu exercitarea profesiei de avocat, respectiv pentru infracțiunile de favorizarea infractorului, fals în înscrisuri sub semnătură privată, în formă continuată, fiind condamnat prin sentința penală nr. 138 din 23.07.2019

a Curții de Apel București, Secția I Penală la 2 ani de închisoare, pedeapsă suspendată sub supraveghere, constatării nedemnității reclamantului, în baza condamnării suferite de reclamant care era condamnat penal pentru săvârșirea unor infracțiuni care aveau legătură cu exercitarea profesiei de avocat, respectiv pentru infracțiunile de favorizarea infractorului, fals în înscrisuri sub semnătură privată, în formă continuată, fiind condamnat, prin sentința penală nr. 138F din 23.07.2019 a Curții de Apel București, Secția I Penală la 2 ani închisoare, pedeapsă suspendată sub supraveghere.

În mod eronat, apreciază reclamantul că Decizia nr. 1008/02.06.2020 emisă de Consiliul Baroului București este nemotivată, întrucât din cuprinsul acesteia, reies atât motivele de fapt, respectiv faptul că a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni care aveau legătură cu exercitarea profesiei de avocat, respectiv pentru infracțiunile de favorizarea infractorului, fals în înscrisuri sub semnătură privată, în formă continuată, cât și motivele de drept, respectiv art. 14 lit. a și art. 26 lit. c din Legea nr. 51/1995 și art. 73 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat.

De altfel, a învederat instanței de judecată că, chiar din cuprinsul sentinței penale nr. 138F din 23.07.2019 a Curții de Apel București, Secția I Penală reiese motivarea nedemnității reclamantului în a mai deține calitatea de avocat.

Prin urmare, consideră că reiese, fără niciun fel de echivoc, motivele clare, și efective care au dus la excluderea reclamantului din profesia de avocat, motive care pot fi verificate și apreciate de către orice organ ierarhic superior, cât și de către instanța de judecată cu ocazia controlului asupra legalității actului administrative.

De asemenea, nu se poate vorbi de un abuz de putere a Consiliului Baroului București cu privire la constatarea nedemnității reclamantului, întrucât art. 55 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 prevede, în mod expres, printre atributele Consiliului Baroului dreptul de a constata nedemnitățile unui avocat din cadrul Baroului din care face parte avocatul, atât la momentul solicitării dobândirii calității de avocat, cât și pe toată perioada, cât persoana în cauză deține calitatea de avocat.

Cu privire la faptul că sintagma ” de natură să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat” care a fost declarată neconstituțională, nu înseamnă că Consiliului Baroului București nu ar mai avea competența să aprecieze și să constate demnitatea sau nedemnitățile unui avocat.

De altfel, textul legal aplicabil este art. 14 lit. a din Legea nr. 51/1995 care prevede că ” Este nedemn de a fi avocat: a) cel condamnat definitiv prin hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, text care prevede că prin condamnarea unui avocat la pedeapsa închisorii pentru o infracțiune intenționată, indiferent de infracțiunea săvârșită, singura condiție este ca infracțiunea să fie intenționată, este nedemn să mai aibă calitatea de avocat.

De altfel, art. 12 alin. 3 din Statutul profesiei de avocat prevede expres că Barourile și UNBR au obligația, din oficiu sau la cerere, să acționeze prin toate mijloacele legale pentru protecția profesiei, a demnității și onoarei corpului de avocați.

Mai mult, demnitatea avocatului constituie un principiu fundamental al profesiei, garanție de moralitate a corpului de avocați pe baza căruia încrederea în profesia de avocat subzistă rolul legal al avocatului, astfel cum a fost reglementat de art. 2 alin. 1 și 5 din Legea nr. 51/1995.

În ceea ce privește încălcarea dreptului la apărare, în mod greșit, apreciază reclamantul că trebuia citat în ședința Consiliului Baroului București din 02.06.2020, întrucât dispozițiile legale și statutare nu prevăd obligativitatea Consiliului Baroului de a proceda la citarea sau ascultarea reclamantului în cazul constatării unei astfel de proceduri privind constatarea nedemnității, fiind o procedură administrativă și nu una judiciară.

De altfel, prevederile legale menționate la art. 24 din Constituție, art. 13 din Codul de procedură civilă și art. 6 din CEDO privind dreptul la apărare, reprezintă o componentă a dreptului la un proces echitabil desfășurat în fața unei instanțe, iar nu în fața unei autorități administrative, cum este cazul în prezenta speță.

Mai mult, cazurile de nedemnitate se verifică, atât cu ocazia primirii în profesia de avocat, cât și cu ocazia exercitării acestei profesii, cum este cazul reclamantului.

Prin urmare, nu se află în cazul unei acțiuni disciplinare, în care persoana în cauză trebuie să fie citată și are dreptul de a-și exercita dreptul la apărare pe parcursul procedurii de disciplinare, ceea ce nu este cazul în prezenta speță, întrucât se află în faza procedurii de constatare nedemnitate și nu în fața procedurii de exercitare a acțiunii disciplinare, care este o procedură diferită și reglementată diferit în Legea nr. 51/1995.

În ceea ce privește capătul de cerere reînscirerea reclamantului pe Tabloul avocaților definitiv al Baroului București, fără drept de exercitare a profesiei, a solicitat respingerea ca neîntemeiat, fiind un capăt subsidiar al primelor două capete de cerere, motiv pentru care acest capăt de cerere urmează soarta capătului principal/principale, iar potrivit principiului că secundarul urmează soarta principalului, consideră că prin respingerea capătului de cerere principal privind anularea Deciziei nr. 1008 din 02.06.2020 emisă de Consiliul Baroului București, implicit se impune și respingerea capătului de cerere subsidiar privind reînscirerea reclamantului pe Tabloul avocaților definitiv al Baroului București, fără drept de exercitare a profesiei.

De asemenea, apreciază că, în mod greșit, reclamantul consideră că prevederile legale ale art. 14 lit. a din Legea nr. 51/1995 se aplică în mod diferit, în funcție de persona în cauză, în condițiile în care aceste aprecieri cu privire la infracțiuni care aduc atingere profesiei de avocat putea fi făcut doar înainte de declararea neconstituțională a sintagmei ” de natură să aducă atingere profesiei de avocat”, când se putea aprecia de la caz la caz, ceea ce nu mai este posibil astăzi, întrucât, în prezent, nu se mai poate face nicio apreciere de către Consiliul Baroului, ci doar constată intervenirea nedemnității pentru oricare din infracțiunile săvârșite cu intenție de către orice avocat pentru care a fost condamnat definitiv, cum este și cazul reclamantului.

Faptul că, anterior declarării neconstituționale a sintagmei ” de natură să aducă atingere profesiei de avocat ” Consiliul Baroului a putut aprecia, în mod concret, dacă infracțiunile pentru care a fost condamnat un avocat, cum este cazul lui Remus Borza, aduc atingere profesiei de avocat, apreciere care nu mai este posibilă, în prezent, ca urmare a declarării neconstituționale a sintagmei ” de natură să aducă atingere profesiei de avocat.

De asemenea, în mod greșit, reclamantul apreciază că este vorba de sancțiune disciplinară excluderea din profesia de avocat în condițiile în care este vorba de o cauză de nedemnitate și nu de o sancțiune disciplinară. Pe de altă parte, indiferent de pedeapsa primit de natură penală sau civilă, legiuitorul prevede că se poate aplica chiar și o sancțiune disciplinară, alături de cea penală și civilă, deși nu este cazul în speța reclamantului

De asemenea, nu se încalcă nici principiul non bis in idem, fiindcă sunt sancțiuni de natură diferită, care pot coexista, iar excluderea din profesia de avocat reprezintă o cauză de nedemnitate ca urmare a neîndeplinirea condițiilor pentru a mai deține calitatea de avocat.

În drept, invocă disp. art. 205-206 Cod procedură civilă, Legea nr. 51/1995 și Statutul profesiei de avocat.

În probațiune a solicitat încuviințarea probei cu înscrișuri.

La 07.12.2020, pârâta **Uniunea Națională a Barourilor din România** a formulat **întâmpinare** prin care a solicitat respingerea acțiunii și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

Pârâta a invocat excepția necompetenței materiale a tribunalului.

Având în vedere că obiectul acțiunii, astfel cum a fost stabilit de reclamant prin cererea de chemare în judecată, privește și constatarea unui pretins refuz nejustificat al U.N.B.R. de soluționare a plângerii prealabile în termenul legal, asimilat unui act administrativ potrivit art. 2 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, competența de soluționare a cauzei revine Curții de Apel București - Secția de contencios administrativ în raport de prevederile art. 10 alin. 1 teza a doua coroborate cu art. 2 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 554/2004 și de dispozițiile art. 59 alin. 1 și 2 din Legea nr. 51/1995, U.N.B.R. fiind asimilată unei autorități publice centrale.

În ceea ce privește fondul cauzei apreciază că acțiunea este neîntemeiată.

Constatarea pretinsului refuz nejustificat

Potrivit art. 2 lit. i) din Legea nr. 554/2004 constituie refuz nejustificat de a soluționa o cerere „exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane”

Lipsa unui răspuns la cererea formulată de reclamant nu se circumscrie unui refuz nejustificat de a soluționa cererea reclamantului, neîndeplinind condițiile prevăzute de art. 2 lit. i) din Legea nr. 554/2004.

Contestația reclamantului împotriva Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008 din 02.06.2020 a fost înregistrată la U.N.B.R. sub nr. 92-CS-2020 din 19.06.2020.

Potrivit art. 2 lit. h) din Legea nr. 554/2004 constituie nesoluționare în termenul legal a unei cereri faptul de a nu răspunde solicitantului în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă prin lege nu se prevede alt termen.

Potrivit art. 64 alin. 4 din Legea nr. 51/1995, Consiliul U.N.B.R. se întrunește trimestrial, periodicitate ce face inaplicabil termenul de 30 de zile la care se referă art. 2 lit. h) din Legea nr. 554/2004 prima teză, incidentă fiind excepția prevăzută de teza a doua a aceluiași text.

În ceea ce privește pretinsa lipsă de motivare sau motivare nelegală a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008 din 02.06.2020, a învederat următoarele:

Ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 225 din 04.04.2017, textul al art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 în vigoare este următorul: „Este nedemn de a fi avocat: a) cel condamnat definitiv prin hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate”, prin decizia Curții Constituționale fiind înlăturată sintagma „de natură să aducă atingere prestigiului profesiei”.

Potrivit art. 26 lit. d) din lege, „Calitatea de avocat încetează: d) dacă avocatul a fost condamnat definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală și care îl face nedemn de a fi avocat, conform legii”.

Având în vedere reglementarea mai sus menționată, consiliul baroului urmează să ia act, în situația în care sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 26 lit. d) coroborat cu art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 de incidența de drept a stării de nedemnitate și dispune încetarea calității de avocat în raport de starea de nedemnitate constatată.

Contrar susținerilor reclamantului, Decizia Consiliului Baroului București nr. 1008 din 02.06.2020 este motivată în fapt, fiind arătată condamnarea intervenită cu privire la acesta, și în drept cu referire la dispozițiile art. 14 și respectiv art. 26 din Legea nr. 51/1995, nefiind necesară, față de cele arătate la pct. 13 de mai sus, o motivare cu privire la alte împrejurări ce exced condițiilor cuprinse în cele două texte de lege.

Ca atare, decizia consiliului baroului este motivată adecvat și motivarea permite exercitarea controlului de legalitate a actului administrativ atacat.

Chestiunea pusă în discuție o reprezintă efectele condamnării pronunțate prin sentința penală nr. 138/F/23.07.2019 pronunțată de Curtea de Apel București Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr. 72/A/05.03.2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție Secția Penală.

Este irelevantă susținerea reclamantului cu privire la o pretinsă aplicare a lit. c) în defavoarea lit. a) ale art. 14 din Legea nr. 51/1995 din moment ce art. 26 lit. d), incident în cauză, arată condițiile în care încetează de drept calitatea de avocat, respectiv condamnarea definitivă pentru o faptă prevăzută de legea penală și care îl face nedemn de a fi avocat.

Condițiile arătate la pct. 17 de mai sus sunt întrunite în situația reclamantului, aspect necontestat de acesta.

Potrivit art. 28 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”.

Irelevantă și neîntemeiată este astfel și susținerea în sensul că organele profesiei de avocat nu și-ar fi îndeplinit o pretinsă obligație de a actualiza textul din Legea nr. 51/1995 în sensul de a fi pus în acord cu prevederile Deciziei Curții Constituționale nr. 225 din 04.04.2017.

Sub acest aspect, efectele deciziei Curții sunt, în situația în care Parlamentul sau Guvernul nu pun de acord textul declarat neconstituțional cu dispozițiile Constituției, strict cele arătate de art. 28 din Legea nr. 47/1992, iar competența de a adopta eventuale modificări legislative revine exclusiv Parlamentului sau Guvernului.

În ceea ce privește pretinsa nerespectare a prevederilor art. 26 din Statutul profesiei de avocat, a învederat următoarele:

Potrivit art. 262 din Statutul profesiei de avocat, „(2) Verificarea se efectuează după convocarea în scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, a avocatului verificat, trimisă la sediul sau profesional. Convocarea se poate face și prin înștiințare în scris, printr-un mijloc de comunicare ce asigură conservarea dovezii și a datei la care s-a făcut înștiințarea, ori prin luarea la cunoștință prin semnătură. (3) Verificarea se efectuează numai după încunoștințarea avocatului cu privire la cazul de nedemnitate prin luarea la cunoștință a conținutului plângerii ori al sesizării. Avocatul verificat poate da explicații scrise. (4) Refuzul de a da curs convocării sau de a prezenta înscrisurile solicitate de către organul care anchetează constituie o încălcare a îndatoririlor profesionale și nu împiedică desfășurarea verificării referitoare la cazul de nedemnitate. (5) În cursul verificărilor, decanul sau consilierul delegat va convoca în vederea ascultării persoana care a formulat plângerea, precum și orice alte persoane ale căror declarații pot elucida cazul, va face verificări de înscrisuri și va culege informații, prin mijloacele prevăzute de lege”.

Prin adresa nr. 5340/C/28.05.2020 reclamantului i s-a transmis de către Baroul București, la adresa de e-mail folosită în scop profesional, solicitarea de a depune un punct de vedere cu privire la intervenirea situației de nedemnitate cu care Baroul București a fost sesizat prin adresa Curtea de Apel București Secția I Penală — Biroul Executări penale emisă în dosarul nr. 2944/2/2018.

Reclamantul a transmis Baroului București la data de 02.06.2020 ora 08:04, prin e-mail, punctul de vedere solicitat prin adresa menționată la pct. 13 de mai sus.

Reclamantul susține ca motiv de nelegalitate neconvocarea sa de către Consiliul Baroului București conform art. 262 alin. 5 din Statutul profesiei de avocat, text care se referă însă la ascultarea persoanei care a formulat plângerea în situația în care verificarea se realizează prin plângerea unei persoane interesate.

Or, verificarea s-a realizat ca urmare a adresei Curții de Apel București arătată la pct. 23 de mai sus, iar alin. 5 nu se referă la ascultarea persoanei verificate, astfel cum susține reclamantul, ci la persoana care a formulat sesizarea, textul fiind aplicabil doar în situațiile în care verificarea are loc ca urmare a acestei modalități de sesizare.

Cu privire la invocarea de către reclamant, drept motiv de nelegalitate a Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008 din 02.06.2020, a nerespectării termenului de 15 zile pentru examinarea stării de nedemnitate prevăzut de art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, aceasta nu poate duce la anularea actului administrativ contestat lipsind condiția existenței unei vătămări aduse reclamantului, ce nu ar putea fi înlăturată în alt fel.

Relevant este și faptul că textul statutar nu prevede o sancțiune pentru depășirea termenului mai sus menționat.

În ceea ce privește pretinsa nerespectare a condițiilor deformă Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008 din 02.06.2020, a învederat următoarele:

Reclamantul invocă lipsa mai multor mențiuni în cuprinsul deciziei contestate, fără însă ca acestea să constituie aspecte de nelegalitate a actului administrativ în lipsa unor condiții prevăzute de lege sau de statut, respectiv a unor obligații ale autorităților administrative, în sensul celor afirmate de reclamant.

În ceea ce privește pretinsa aplicare discriminatorie a art. 14 din Legea nr. 51/1995 de către Consiliul Baroului București, a arătat următoarele:

Fiind întrunite condițiile prevăzute de art. 26 coroborat cu art. 14 din Legea nr. 51/1995, consiliul baroului în mod legal a constatat existența stării de nedemnitate cu privire la reclamant și a dispus încetarea calității sale de avocat.

Ca atare, nu există pretinsa situație discriminatorie, nefiind de altfel invocat de reclamant un criteriu în funcție de care susține că ar fi discriminat.

Cazurile invocate nu reprezintă situații comparabile, inclusiv prin faptul că acestea sunt anterioare datei de la care își produce efectele Decizia Curții Constituționale nr. 225 din 04.04.2017.

În ceea ce privește pretinsul caracter disciplinar al constatării încetării calității de avocat, a precizat următoarele:

Contrar susținerilor reclamantului, încetarea calității de avocat ca urmare a intervenirii stării de nedemnitate și respectiv încetarea ca urmarea a excluderii din profesie ca sancțiune disciplinară sunt două instituții distincte, cu competențe atribuite unor organe ale profesiei diferite și cu proceduri diferite.

Distincția se regăsește atât în textul art. 26 lit. d) și respectiv lit. c) din lege, cât și în modul distinct de reglementare a celor două instituții în cuprinsul Legii nr. 51/1995 și al Statutului profesiei de avocat.

Răspunderea disciplinară este reglementată de art. 85 — 89 din Legea nr. 51/1995, respectiv de art. 265 — 287 din Statutul profesiei de avocat, iar sancțiunile disciplinare sunt în mod limitativ arătate de art. 88 alin. 1 din lege lit. a) - e). Respectivele texte legale și statutare nu sunt incidente în cauză.

Nu există nici pretinsa încălcare a principiului non bis in idem, respectiv aplicarea două sancțiuni pentru aceeași faptă, încetarea calității de avocat fiind o consecință a intervenirii condamnării penale și fiind prevăzută de normele specifice ce reglementează profesia de avocat.

Ca atare, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a Convenției europene a Drepturilor Omului și a Protoacoalelor nr. 1 și 7 invocate și jurisprudența CEDO invocată, ce privește situații juridice diferite de cea a reclamantului.

În Decizia nr. 629 din 27 octombrie 2016 Curtea Constituțională a arătat că „reglementarea din materia nedemnității avocatului este una normală, dând garanția că persoanele care exercită aceasta onorantă profesie au un profil moral impecabil, fiind de neconceput ca persoane cu condamnări penale (grave) să participe la actul de justiție. Legiutorul a înțeles să pună sub incidența acestei sancțiuni maxime — excluderea din profesie — doar săvârșirea de infracțiuni intenționate, excluzând pe cele din culpă, în considerarea faptului că, dacă nu există intenție din partea avocatului, nu se poate spune că acestuia îi este afectată probitatea și corectitudinea. Potrivit legii, cazurile de nedemnitate sunt expres și limitativ prevăzute de lege și se verifică atât cu ocazia primirii în profesie, cu ocazia reînscrierii în tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei, cât și pe întreaga durată a exercitării acesteia. Încetarea calității de avocat se constată prin decizie a consiliului baroului și are drept consecință radierea celui în cauză din tabloul avocaților”.

Ca o consecință a legalității actului administrativ contestat, nu poate fi primită nici solicitarea reclamantului de reînscrisere pe tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei.

Pentru motivele arătate a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, cu obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

La 10.01.2022 reclamantul a depus **răspuns la întâmpinările formulate de pârâta UNBR și de pârâta Baroul București** prin care a solicitat: constatarea refuzului nejustificat de soluționare a plângerii prelabile în termenul legal de 30 de zile formulate împotriva Deciziei Consiliului Baroului București nr. 1008/02.06.2020, înregistrată la parata UNBR, la data de 19.06.2020; pe fondul cauzei anularea Deciziei Consiliului Baroului București nr.1008/02.06.2020 ca netemeinică și nelegală; să se constate faptul că Baroul București prin Decizia nr. „ 1 a făcut exces de autoritate, aplicându-i-se un tratament discriminatoriu în raport cu alți membri ai Baroului București, și pe cale de consecință să dispună anularea Deciziei nr. 1008/02.06.2020; obligarea pârâtului Baroul București la reînscriserea reclamantului în avocaților Baroului București fără drept de exercitare a profesiei de avocat,, cu menținerea deciziei de suspendare.

În ceea ce privește excepția necompetenței materiale a instanței, a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată, având în vedere că actul contestat Decizia Consiliului Baroului București nr. 1008/02.06.2020 este emanată de la o autoritate locală, este evident ca se impune respingerea excepției de necompetență materială invocată de pârâți.

Totodată a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin a și c și art. 26 lit. d și 27 lit. b din legea 51/1995.

În ceea ce privește fondul cauzei, a reiterat în esență cele menționate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

La 11.02.2021, Tribunalul a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale a României și a sesizat Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiilor conținute de art. 14 lit. a) și lit. c), art. 26 lit. d) și art. 27 lit. b) din Legea nr. 51/1995 raportat la art. 16 și art. 41 alin. (1) din Constituția României și la Decizia nr. 225/2007 emisă de instanța constituțională și a suspendat cauza în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 CPC.

Prin încheierea din 27.09.2022, Tribunalul a dispus repunerea cauzei pe rol.

În cursul judecății a fost încuviințată și administrată proba cu înscrisurile depuse la dosar.

Analizând probele:

Prin Sentința penală nr. 138/F din data de 23.07.2019 emisă de Curtea de Apel București, definitivă la data de 5.03.2020, reclamantul a fost condamnată la pedeapsa cu închisoarea (fila 98 vol. I).

Prin Decizia nr. 572/3.03.2020, începând cu data de 5.03.2020, s-a aprobat suspendarea din profesia de avocat la cererea reclamantului (fila 23 vol. I).

Ca o consecință a condamnării penale, prin Decizia nr. 1008/2.06.2020, emisă de Baroul București, s-a constatat nedemnitatea și s-a dispus încetarea calității de avocat a reclamantului; prin art. 3 s-a dispus radierea reclamantului din Tabloul avocaților Baroului București (fila 88 vol. I).

Prin cererea de chemare în judecată reclamantul s-a referit la implicațiile Deciziei nr. 225/4.04.2017 emise de Curtea Constituțională a României.

Instanța constituțională a constatat că sintagma "de natură să aducă atingere prestigiului profesiei" de avocat din cuprinsul art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, este neconstituțională.

În considerente s-a reținut că „legea nu stabilește sfera infracțiunilor care afectează/nu afectează prestigiul profesiei de avocat, constatarea stării de nedemnitate în care se află avocatul și, implicit, încetarea calității sale profesionale realizându-se, de la caz la caz, de către structura profesională competentă. Mai mult, decizia adoptată nu este întemeiată pe criterii obiective, rezonabile și concrete, ci pe aprecieri subiective, care pot varia de la o structură profesională teritorială la alta” (par. 20); „faptul că dispozițiile legale criticate nu stipulează care sunt acele infracțiuni intenționate pentru a căror săvârșire și, implicit, condamnare avocatul este nedemn a mai exercita profesia în cauză conduce la împrejurarea ca un aspect esențial, care este de natură să influențeze gravitatea sancțiunilor disciplinare aplicate, să nu fie prevăzut în mod explicit prin lege, ci lăsat la aprecierea subiectivă a structurilor profesionale competente. Or, normele privind cercetarea disciplinară trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate, în caz contrar fiind încălcat art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la previzibilitatea legii, întrucât persoana vizată nu este în măsură să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să aibă reprezentarea corectă a derulării procedurii disciplinare” (par. 21); „în ceea ce privește art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995, republicată, Curtea constată că legiuitorul nu prevede în mod expres și limitativ care sunt acele infracțiuni intenționate pentru a căror săvârșire și, implicit, condamnare, avocatul este nedemn a mai exercita profesia în cauză. Această împrejurare este de natură a da naștere abuzurilor și arbitrarului, având în vedere spectrul larg al infracțiunilor intenționate prevăzute de Codul penal și legile speciale. Din această perspectivă, Curtea reține totodată că pot exista situații în care, pentru săvârșirea aceleiași infracțiuni intenționate, să poată fi adoptate soluții diferite pronunțate de către structurile competente ale profesiei de avocat cu privire la decizia menținerii sau excluderii din profesia de avocat” (par. 24) „referitor la critica privind art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, autorul excepției susține că acest text de lege este neconstituțional din cauza caracterului său neclar în ceea ce privește faptele prevăzute de legea penală pentru care s-a dispus condamnarea avocatului prin hotărâre definitivă și care îl fac nedemn de a fi avocat în continuare. În acest context, Curtea apreciază că art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995, republicată, fiind o normă de trimitere, trebuie privit din prisma efectelor declarării ca neconstituțională a sintagmei "de

natură să aducă atingere prestigiului profesiei" de avocat din cuprinsul art. 14 lit. a) al aceluiași act normativ. Astfel, prin conținutul său normativ, art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995, republicată, nu conține niciun viciu de neconstituționalitate, ci doar reglementează una din situațiile în care încetează calitatea de avocat" (par. 27).

Conform art. 147 alin. (1) din Constituția României dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Potrivit art. 147 alin. (4) din Constituția României, de la data publicării, deciziile sunt general obligatorii. Caracterul obligatoriu privește atât dispozitivul cât și considerentele.

Raportând dispozitivul și considerentele Deciziei nr. 225/4.04.2017 la temeiul juridic și motivarea în fapt a Deciziei nr. 1008/2.06.2020, reținem că emiterea actului administrativ s-a făcut cu încălcarea art. 147 alin. (1) și alin. (4) din Constituția României.

Astfel, CCR a declarat neconstituțională sintagma „de natură să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat” din cuprinsul art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 pentru motivul principal că norma ar avea un conținut imprecis; or, acest text de lege este temeiul emiterii actului administrativ; în motivarea actului, Baroul București reține „Luând în considerare că (...) inculpatul avocat COLTUC MARIUS VINCENTIU a fost condamnată definitiv la pedeapsa cu închisoare (...) faptele au legătură cu exercitarea profesiei”. Cu această ocazie, punctăm că Baroul București a ezitat să folosească în mod expres, în motivarea actului administrativ, sintagma imprecisă „de natură să aducă atingere prestigiului profesiei” sau „care îl face nedemn de a fi avocat”, referindu-se doar la incidența condamnării penale.

Relația dintre art. 14 lit. a) și art. 26 lit. d) din Legea nr. 51/1995, temeiuri legale reținute expres în actul administrativ, este cea stabilită de CCR prin par. 27 din decizia, a doua fiind o normă de trimitere și trebuie privită din prisma efectelor declarării ca neconstituțională a sintagmei "de natură să aducă atingere prestigiului profesiei".

Potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

Conform art. 50 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 la modificarea, completarea și abrogarea dispoziției la care s-a făcut trimitere, în actul de modificare, completare sau abrogare trebuie avută în vedere situația juridică a normei de trimitere.

Declararea ca neconstituțională a unei dispoziții legale este echivalentă abrogării prin prisma efectului, ambele procedee fiind de natură să lipsească de efecte juridice norma.

În acord cu litera și spiritul Deciziei nr. 225/4.04.2017, instanța de fond reține legătura dintre art. 14 lit. a) și art. 26 lit. d) din Legea nr. 51/1995, în sensul că sintagma „care îl face nedemn de a fi avocat” este echivalentă din punct de vedere al conținutului normativ cu sintagma declarată neconstituțională „de natură să aducă atingere prestigiului profesiei”; altfel spus, între a fi nedemn și a aduce atingere prestigiului profesiei nu există nicio diferență juridică din perspectiva practică analizată, diferența fiind doar de natură lingvistică; conceptul juridic nedemnitare/atingerea prestigiului profesiei la care se referă cele două norme au în comun și situația premisă, respectiv pronunțarea unei hotărâri de condamnare pentru o faptă de natură să genereze situația de nedemnitare, fiind afectat prestigiul profesiei.

Chiar dacă am accepta că cele două texte legale reglementează două situații ce se suprapun doar parțial, CCR a stabilit legătura dintre ele din perspectivă tehnică (normă de trimitere), iar considerentele principale ale deciziei sunt obligatorii și, raportat la situația de fapt, nu pot fi evitate.

Apreciem că după emiterea Deciziei nr. 225/4.04.2017, încetarea calității de avocat ca urmare a unei condamnări penale, nu a devenit mai facilă, ci mai dificilă.

Este cert că legiuitorul nu a intenționat ca un avocat să își piardă automat dreptul de a profesa ca urmare a unei condamnări penale. Într-adevăr, pot surveni condamnări pentru fapte care nu au legătură cu exercitarea profesiei de avocat; de altfel, potrivit art. 14 lit. a), pe lângă situația premisă a pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare, sunt prevăzute și **alte 3 condiții cumulative**; fapta trebuie să fie săvârșită cu intenție, pedeapsa trebuie să fie cu închisoare și, mai ales, condiția specifică de a fi „de natură să aducă atingere prestigiului profesiei”; cum una dintre condițiile cumulative a fost declarată neconstituțională, întreaga normă este în prezent inaplicabilă; acceptând contrariul ar presupune o nesocotire a considerentelor Deciziei nr. 225/4.04.2017, prin care s-a reținut că încetarea calității de avocat poate avea loc doar în temeiul unor norme clare și previzibile; dacă s-ar accepta că orice hotărâre penală atrage automat încetarea calității de avocat ar însemna nesocotirea intenției legiuitorului, care a impus condiția ca fapta să fie de natură a atrage nedemnitatea și de a afecta prestigiul profesiei.

Întrucât actul administrativ se întemeiază în drept pe un articol declarat neconstituțional, vom reține că încetarea calității de avocat a fost dispusă cu nerespectarea Deciziei nr. 225/4.04.2017 și art. 147 alin. (1) și alin. (4) din Constituția României.

Instanța reține că art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 a devenit inaplicabil în întregime ca urmare a declarării ca neconstituțională a uneia dintre condițiile cumulative necesare pentru constatarea nedemnității; de asemenea, ca normă de trimitere, în contextul dedus judecării, și art. 26 lit. d) din Legea nr. 51/1995 este inaplicabil până la intervenția legiuitorului în sensul reglementării unui cadru legal clar și previzibil.

Practica instanței de fond a fost în acest sens, prin Sentința civilă nr. 4108/17.09.2020 pronunțată în dosarul nr. 3968/2/2019 (câteva pasaje fiind preluate de reclamant în motivarea excepției de neconstituționalitate, fila 5 vol. II).

Prin Decizia nr. 230/28.04.2022, Curtea Constituțională a României a declarat neconstituțional art. 14 lit. a) din Legea nr. 51/1995 în integralitate, temei al actului administrativ de excludere din profesie.

Tot în acest context, a fost emisă și Decizia nr. 3562/6.05.2022, prin care Curtea Constituțională a României a precizat expres că situația creată prin nepunerea în aplicare a Deciziei nr. 225/2017 a generat o situație excesivă, excluderea automată din profesie în cazul intervenirii unei condamnări penale fiind disproporționată.

Instanța apreciază că nu se mai impune analizarea în continuare a argumentelor propuse de reclamant ori a apărărilor propuse de cele două părți. Până la intervenția legiuitorului, avocații nu pot fi excluși din profesie în cazul condamnării penale.

Reținem și faptul că UNBR se face vinovată de un refuz nejustificat de soluționare a unei plângeri prealabile; din adresa nr. 92 – CS – 2020 din data de 27.08.2020, reiese că UNBR a înregistrat contestația formulată de reclamant împotriva Deciziei Baroului București nr. 1008/2.06.2020 (fila 132 vol. I); reclamantul declarat că nu i s-a comunicat nicio soluție; la dosar, UNBR nu a depus dovada că emis un răspuns formul și a comunicat reclamantului acest răspuns, deși a confirmat înregistrarea.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 se asimilează actelor administrative unilaterale și *refuzul nejustificat* de a rezolva o cerere referitoare la un

drept sau la un interes legitim ori, după caz, *faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal.*

De asemenea, ca o consecință a anulării actului administrativ de excludere din profesie, vom obliga Baroul București să îl reînscris pe reclamant în Tabloul avocaților fără drept de exercitare a profesiei, cu menținerea deciziei de suspendare. Apreciem că această măsură este în acord cu pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a exercita profesia de avocat, pentru o perioadă de 2 ani începând cu data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare (fila 105 verso vol. I), și cu decizia de suspendare din profesie la cerere.

Reținem în drept incidența dispozițiile conținute de art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite cererea formulată de reclamantul **COLTUC MARIUS VICENȚIU**, în contradictoriu cu pârâții **UNIUNEA NAȚIONALĂ A BARORUIILOR DIN ROMÂNIA**, cu sediul în sector 5, București, Splaiul Independenței - Palatul de Justiție, nr. 5 și **BAROUL BUCUREȘTI**, cu sediul în sector 5, București, str. DR. Dumitru Răureanu, nr. 3.

Anulează Decizia nr. 1008/2.06.2020.

Obligă Baroul București să îl reînscris pe reclamant în Tabloul avocaților fără drept de exercitare a profesiei, cu menținerea deciziei de suspendare.

Constată refuzul nejustificat al UNBR de soluționare a plângerii prealabile formulată de reclamant.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul se depune la Tribunalul București.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 5.10.2022.

Președinte
Alexandru Marian Stătescu

Grefier
Roxana Alexandra Nedelcu

Red. jud S.A.M / 5 ex/ 4.11.2022

Tehnored. N.R.A./ 10.10.2022

Comunicat exemplare _____